

СТИВЪН КИНГ

МИЛЯ 81

Превод от английски: Павел Боянов, 2016

chitanka.info

Като деветнайсетгодишен студент в Мейнския университет шофирах от Ороно до Дърам — градче, което обикновено фигурира в книгите ми под името Харлоу. На всеки три седмици поемах на път, за да се видя с гаджето си... и по стечение на обстоятелствата — с майка. Карах раздрънкан форд комби, модел 61-ва: „Шестица в редица, три на дървото“ (ако тази поговорка нищо не ви говори, питайте баща си). Наследих колата, след като брат ми Дейвид си купи по-хубава.

Навремето магистрала 95 не беше толкова натоварена, а когато летовниците се върнеха на работа след Деня на труда, почти обезлюдяваше в определени участъци. Тогава нямаше мобилни телефони, разбира се. При авария човек разполагаше с два варианта: да отстрани проблема собствено ръчно или да чака някой добър самарянин да спре и да го закара до най-близкия сервиз.

При онези курсове от 150 мили започнах да изпитвам особен ужас от Миля 85, която се падаше в пустошта между Гардинър и Луистън. Втъпих си, че ако старият форд се скапе, ще е точно там. Мислено го виждах в аварийната лента, самотен и изоставен. Щеше ли някой да спре, за да провери добре ли е шофьорът? Да се увери, че не е получил инфаркт и не бере душа на предната седалка? Естествено. Добри самаряни не липсват, особено в затънтените селца и паланки. Хората, които живеят далеч от цивилизацията, протягат ръка за помощ.

Добре де, но ако старият ми форд бе само примамка? Чудовищен капан за непредпазливите? Реших, че в такъв сюжет има

хляб, и се получи разказ. Кръстих го „Миля 85“. Той никога не беше редактиран, камо ли публикуван, понеже го загубих. Тогава редовно се друсам и губех какво ли не. За кратки промеждутъци губех дори разума си.

Превъртаме напред с четирийсет години. Въпреки че през двайсет и първи век дългият мейнски отрязък на магистрала 95 е понатоварен, след Деня на труда движението е все така рехаво, а орязването на бюджета е принудило щата да закрие много от крайпътни пунктове. Бензиностанцията с ресторант на Бъргър Кинг (където съм изял сума ти хамбургери), близо до изхода за Луистън, също спусна кепенците. Постройките тъжно пустееха и западаха отвъд бариерите с надпис „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“ на входно-изходните рампи. Суровите зими бяха съсипали паркинга и в пукнатините на асфалта му избуяваха плевели.

Един ден на минаване оттам се сетих за стария си изгубен разказ и реших да го напиша отново. Тъй като изоставеният пункт се намираше малко по на юг от страшната Миля 85, се наложи да променя заглавието. Комай всичко друго си е както беше. Онзи крайпътен оазис вече го няма — досуц стария ми форд, старото ми гадже и много от старите ми вредни навици, — но разказът остана. И ми е от любимите.

1. ПИЙТ СИМЪНС (ХЪФИ'07)

— Не можеш да дойдеш — заяви брат му.

Джордж говореше тихо, макар че тайфата от дванайсет-тринайсетгодишни момчетии, които наричаха себе си Печените копелета, го чакаше в края на улицата. Не особено търпеливо. — Много е опасно.

— Не ме е страх. — Пийт смело изрече думите, но всъщност *мъничко* го беше страх. Джордж и приятелите му бяха тръгнали към пясъчника отвъд залата за боулинг. Там играеха на нещо, което Норми Терио беше измислил. Норми беше главатар на Печените копелета и играта се казваше „Парашутисти от ада“. Една изровена пътека водеше нагоре към ръба на ямата за вадене на чакъл и номерът беше да се изкатериш максимално бързо по нея с колелото си, викайки с пълен глас: „Печените *мачкат!*“, и да се изхлузиш от седалката в момента, когато политаш над ръба на височина от близо три метра. Пясъчникът беше мек, но рано или късно все някой щеше да се приземи върху чакъла и да си строши я ръка, я крак. Даже на Пийт му беше ясно като бял ден (той донякъде разбираше, че опасността усилва тръпката). Тогавя родителите им щяха да научат и с „Парашутисти от ада“ беше свършено. Засега обаче играта — без каски, разбира се, — продължаваше.

Джордж не разрешаваше на братчето си да се включи: той трябваше да се грижи за Пийт, докато родителите им бяха на работа. Ако Пийт счупеше велосипеда му в чакълената яма, сигурно щяха да накажат Джордж да не излиза от къщи цяла седмица. Ако братчето му си счупеше ръка, наказанието щеше да е за месец. А ако — Боже опази! — си счупеше врата, нищо чудно Джордж да не мръднеше от стаята си, докато не постъпи в колежа.

Освен това обичаше малкия калпазанин.

— Ти стой тук — нареди му Джордж. — Ще се върнем след два часа.

— С кого? — попита Пийт. Беше пролетната ваканция и всичките му приятели — онези, които бяха „на подходяща възраст“, се бяха запилели някъде. Няколко бяха заминали за Дисниленд в Орландо и щом Пийт се сетеше за това, сърцето му се изпълваше с ревност и завист — гадна, но странно опияняваща смес.

— Стой тук — повтори Джордж. — Иди до магазина, поразходи се малко. — Той бръкна в джоба си и измъкна две смачкани еднодоларови банкноти. — Ето ти бюджет.

Пийт погледна парите.

— Олеле, ще си купя корвет! Може и два!

— Хайде, Симънс, няма да те чакаме вечно! — провикна се Норми.

— Идвам! — Джордж се обърна към Пийт и му прошепна: — Вземи парите и без лиготи!

Пийт ги взе.

— Даже си носех лупата — каза той. — Щях да им покажа...

— Виждали са този детски фокус хиляда пъти! — отвърна Джордж, но като видя умърлушената физиономия на малкия, се опита да смекчи удара. — Виж какво е небето, умнико. Не можеш да запалиш огън с лупа в облачен ден. Остани тук. Ще играем „Морски бой“ или нещо друго на компютъра, когато се върна.

— Писна ми да вися, чекиджия нещастен! — кресна Норми. — Чао-чао!

— Ще тръгвам — каза Джордж. — Направи ми услуга и кротувай. Навъртай се наблизко.

— Сигурно ще си счупиш гръбнака и ще останеш парализиран до края на живота си — изтърси Пийт... и бързо се изплю през разперени показалец и среден пръст, за да не чуе дяволът. — *Късмет!* — извика подир брат си. — *Да скочиш най-далеч!*

Джордж му махна в отговор, но не погледна назад. Натисна педалите на велосипеда си — голям стар „Шуин“, който Пийт обожаваше, но не можеше да кара (веднъж опита и жестоко се изтърси на алеята пред гаража). Пийт видя как брат му набира скорост по улицата с фамилни къщи в предградието на Обърн и настига приятелите си.

После остана сам.

* * *

Извади лупата от чантата и я задържа над ръката си, но не се появи нито светло петънце, нито топлина. Мрачно погледна надвисналите облаци и прибра лупата. Тя беше маркова, истинска „Ричфорт“. Бяха му я подарили миналата Коледа, когато разработваше училищния проект за мравефермата.

— Накрая ще има да събира прах в гаража — предрече баща му, но въпреки че проектът приключи през февруари (Пийт и Томи Уитъм получиха шестици), лупата още не беше омръзнала на Пийт. Особено обичаше да излиза в задния двор и да прогаря дупчици в листчета хартия.

Не и днес обаче. Следобедът се простираше пред него като пустиня. Можеше да се прибере и да гледа телевизия, но баща му беше блокирал всички интересни канали, когато откри, че Джордж записва сериала „Престъпна империя“, пълен с прочути гангстери от 30-те и мадами с разголени цици. Същата блокировка я имаше и на компютъра на Пийт, който още не бе измислил как да я преодолее, но беше въпрос единствено на време.

Следователно?

— И какво сега? — промълви той и бавно пое с колелото към края на Мърфи Стрийт. — Какво... да му се не види?

Бил твърде малък да играе на „Парашутисти от ада“, понеже било твърде опасно. Дръжки! Щеше му се да измисли нещо, с което да покаже на Джордж, Норми и другите Печени, че дори хлапета като него могат да устискат на опас...

Осени го изведнъж. Щеше да се промъкне в изоставената бензиностанция. Пийт смяташе, че батковците не знаят за нея, защото един негов връстник — Крейг Гагън — му разказа за това място. Миналата есен отишли там с други десетгодишни деца. Разбира се, можеше да е лъжа, но едва ли. Крейг описа куп подробности, а не го биваше да си съчинява. Не беше от най-интелигентните.

След като измисли къде ще отиде, Пийт натисна педалите. В края на „Мърфи“ зави наляво по Хайъсинт Стрийт. Нямаше нито пешеходци по тротоара, нито коли. В дома на семейство Росиньол

бучеше прахосмукачка, но иначе беше пълно мъртвило. Сигурно възрастните бяха на работа като родителите му.

Подмина жълтата табела „СЛЯПА УЛИЦА“ и профуча по Роузуд Терас, на която имаше само десетина къщи. „Роузуд“ завършваше с телена мрежа, отвъд която растяха гъсти храсти и рахитични издънки на дървета. Когато Пийт се приближи до мрежата (с напълно излишния знак „БЕЗ ИЗЛАЗ“), престана да върти педалите и се понесе надолу по инерция.

Смътно разбираше, че макар да възприема Джордж и другите от тайфата му като Батковци (*Печените* определено се мислеха за пораснали), те всъщност не са *толкова* големи. Истинските Батковци бяха отракани тийнейджъри, които си имаха шофьорски книжки и гаджета. Истинските Батковци бяха гимназисти. Обичаха да пият, да пушат трева, да слушат хеви метъл или хип-хоп и да се целуват уста в уста с приятелките си.

Покрай това се сети за изоставената бензиностанция.

Пийт слезе от колелото си и се озърна, за да провери дали някой не го наблюдава. Нямаше никого. Даже досадните близначки Кроскил, които редовно скачаха на въже (в тандем) из квартала, когато не бяха на училище, не се виждаха никакви. Според Пийт това беше чудо на чудесата.

Недалеч се чуваше равномерно проскърцване на гуми: колите профучаваха по магистрала 95 на юг към Портланд или на север към Огъста.

„Дори ако Крейг ми е казал истината, сигурно вече са закърпили мрежата — реши Пийт. — Както ми е тръгнало днес.“

Но щом се приведе, забеляза, че макар да изглежда цяла, мрежата всъщност не е здрава. Някой (по всяка вероятност Батко, който отдавна се беше влял в скучните редици на пълнолетните) беше срязал брънките в права линия от горе до долу. Пийт повторно се огледа, след което впи пръсти в металните ромбове и натисна. Очакваше да е трудно, но не срещна съпротивление. Срязаната мрежа се отвори като порта на селски двор. Значи Големите Батковци наистина бяха влизали тук. Поздравления!

Всъщност беше логично. Може би имаха шофьорски книжки, но входът и изходът към стоянката на бензиностанцията бяха запрещени от онези големи оранжеви варели, използвани от екипите за пътна

поддръжка. Асфалтът на паркинга се беше напукал и обрасъл в трева. Пийт безброй пъти беше виждал разрухата, понеже училищният автобус минаваше по магистрала 95 от Лорълуд, където той живееше, до Сабатъс Стрийт, приютила Обърнското начално училище № 3, известно още като Алкатраз.

Помнеше времето, когато пунктът още работеше. Освен бензиностанция тук имаше ресторант на „Бъргър Кинг“, сладкарница за замразен йогурт „Ти Ес Би Ай“ и пицария „Сбарро“. После затвориха всичко. Бащата на Пийт му обясни, че щатът не можел да си позволи издръжката на всички крайпътни пунктове по магистралата, защото били твърде много.

Пийт прекара велосипеда си през пролуката и затвори импровизираната порта, напасвайки ромбовете, за да изглежда телената мрежа цяла. Тръгна към храсталака, като внимаваше гумите да не минават върху натрошените стъкла (цели купчини). Започна да се оглежда за пътека: срязаната мрежа беше знак, че има такава.

Пътеката, белязана от стъпкани фасове и захвърлени бутилки от бира и безалкохолно, водеше навътре в храсталака. Бутайки колелото си, Пийт пое по нея. Високата растителност го погълна. Зад него Роузуд Терас сънуваше в поредния заоблачен пролетен ден.

Сякаш Пийт Симънс изобщо не бе стъпвал там.

Според Пийт пътеката от телената мрежа до крайпътния възел на Миля 81 беше дълга около километър и навсякъде по нея имаше табели, оставени от Батковци: половин дузина малки кафяви шишенца (към две от които все още бяха прикрепени осополивени лъжички за кокаин), опаковки от снаксове, дантелени гащички, висящи от една драка (Пийт реши, че са там от доста време — може би петдесет години) и — бинго! — недоизпита бутилка водка „Попов“ с винтова капачка. След кратка вътрешна борба момчето я сложи в чантата при лупата си, последния брой на комикса на Джо Хил „Лок & ключалката“ и пакет бисквитки „Орео“ двоен размер.

Избута хъфито през едно лениво поточе и — опалянка! — се озова зад бензиностанцията. Тя беше оградена с телена мрежа, която също беше срязана, и Пийт влезе оттам. Пътеката продължаваше през високата трева към задния паркинг, където вероятно са спирали

камионите за доставки. Близо до постройката личаха тъмните правоъгълници, където са били контейнерите за смет. Пийт спусна стъпката и остави колелото си на един от тях.

Сърцето му лудешки заби при мисълта какво следва. *Проникване с взлом, сладурчето ми. За такова нещо се влиза в затвора.* Но проникване с взлом ли щеше да е, ако намери отворена врата или откачена дъска в закованите прозорци? Пак имаше проникване, но проникването само по себе си считаше ли се за престъпление?

В сърцето си знаеше, че отговорът е „да“, но без взлом нямаше как да го тикнат в затвора. Пък и не беше ли дошъл тук, за да рискува? За да има после с какво да се хвали пред Норми, Джордж и другите Печени копелета?

Шубето си е шубе, но поне вече не му беше скучно.

Опита се да отвори вратата с избледняла табелка „СЛУЖЕБЕН ВХОД“ и установи, че не е просто заключена, а направо барикадирана — изобщо не поддаде. До нея имаше два прозореца, но те бяха здраво заковани — личеше си с просто око. Тогава Пийт се сети за телената мрежа, която изглеждаше цяла, но не беше, и провери всички дъски. Напразно. В известен смисъл изпита облекчение. Можеше с чиста съвест да се върне обратно.

Само че... Батковците *някак си* влизаха вътре. Сигурен беше. Откъде? Отпред ли? Където спокойно можеха да ги видят от магистралата? През нощта — може би, но Пийт не смяташе да експериментира посред бял ден. Не и при положение че всеки шофьор с мобилен телефон можеше да позвъни на 911 и да каже: „Не е зле да знаете, че някакъв пикльо се навърта около затворената бензиностанция на Миля 81. Там имаше и ресторант на «Бъргър Кинг», сещате ли се?“

По-добре да си счупя ръката, играейки на „Парашутисти от ада“, отколкото да се обадя на нашите от полицейския участък в Грей. Честно, по-добре да си счупя двете ръце и да си преципя пишката с ципа на джинсите.

Е, последното би му дошло в повече.

Пое към товарната площадка — и отново джакпот! Край основата на бетонната плоча се въргаляха купища стъпкани цигарени фасове, плюс още няколко от онези малки кафяви шишенца, обградили своя крал: тъмнозелено шишенце „Найкуил“. Площадката, където

големите тирове спираха, за да разтоварват, беше горе-долу с височината на Пийт, но циментът се рушеше и по нея имаше много вдлъбнатини, по които едно пъргаво момче с кецове „Чък Тейлър“ може да се изкатери. Пийт вдигна ръце над главата си, впи пръсти в нащърбената повърхност... и останалото, както се казва, е история.

На площадката някой беше оставил поизбледнял надпис с червен спрей: ЕДУАРД ЛИТЪЛ КЪРТИ, ЧЕРВЕНИТЕ ЕДИТА МАЧКАТ. „Не е вярно — помисли си Пийт. — Печените копелета мачкат.“ А после се огледа от превзетата позиция, ухили се и рече:

— Всъщност аз мачкам.

Застанал над пустия служебен паркинг на бензиностанцията, той се чувстваше върховно. Поне в настоящия момент.

Спусна се долу — колкото да се увери, че това не е проблем — и си спомни за нещата в чантата на хъфито. Припаси, в случай че реши да изкара следобеда тук, разузнавайки. Замисли се какво да вземе, после реши направо да вземе чантата. Дори лупата можеше да се окаже полезна. В главата му се зароди смътна фантазия: малко момче открива жертва на убийство в обезлюдена бензиностанция и разрешава случая, преди полицията изобщо да узнае за извършеното престъпление. Представяше си как обяснява на изумените Печени, че било фасулска работа. Елементарно, скъпи ми дрисльовци.

Глупости на търкалета, разбира се, но беше гот да се преструваш.

Вдигна чантата върху площадката (особено внимаваше заради недопитата бутилка водка) и се изкатери горе. Високата поне три метра и половина врата от гофрирана ламарина беше заключена в долния си край не с един, а с два грамадни катинара, но в нея бе вградена по-малка врата със стандартни размери. Пийт опита валчестата брава. Тя не се завъртя, вратата не се отвори, докато той натискаше и дърпаше, но поддаде. Поддаде доста. Пийт погледна в краката си и забеляза, че отдолу е подпъхнат дървен клин — рекордно тъп опит за обезопасяване. От друга страна, какво да очакваш от тийнейджъри, които се друсат с кокаин и сироп за кашлица?

Пийт измъкна подпорката и този път вградената врата се отвори със скърцане.

Големите фасадни прозорци на някогашния ресторант „Бъргър Кинг“ бяха заковани с телена мрежа вместо с дъски, така че Пийт без проблем виждаше. Масите за хранене и сепаретата бяха махнати, а кухнята беше изтърбушена — от стените стърчаха жици, а някои от плочките на тавана бяха изпадали, — но все пак в помещението не липсваха мебели.

В центъра бяха събрани две стари маси за игра на карти и около тях бяха наредени сгъваеми столове. Върху двойната им ширина бяха поставени пет-шест мръсни алуминиеви пепелника, няколко тестета омазнени карти и кутийка с чипове за покер. Стените бяха украсени с двайсетина-трийсетина постери от списания. Пийт ги разгледа с особен интерес. Той знаеше, че момичетата си имат катерички, беше виждал не една и две по *НВО* и *СинемаСпанк* (преди родителите му да се усетят и да блокират каналите), но тези катерички бяха *обръснати*. Пийт недоумяваше какво толкова се прехласват Батковците по тях — струваха му се противно лигави, — но сигурно щеше да разбере, като порасне. Голите цици бяха друго нещо. Голите цици си ги биваше!

В ъгъла три мръсни дюшека бяха събрани един до друг, подобно на масите, но Пийт бе достатъчно голям, за да се сети, че на тях не се играе покер.

— Дай да видя катеричката ти — заповяда той на едно момичетата от „Хъстлър“ на стената, след което се изкиска и уточни: — Дай да видя *избръснатата* ти катеричка. — Изкиска се по-силно. Щеше му се Крейг Гагнън да е тук, въпреки че Крейг си падаше малко зубрач. Можеха заедно да се посмеят на обръснатите катерички.

Заразхожда се наоколо, а в него се надигаха газирани мехурчета смях и се пукаха. В помещението беше усойно, но не и студено. Най-лоша бе миризмата: комбинация от застоял цигарен дим, марихуана, стара пиячка и плесента по стените. На Пийт му се стори, че надушва и развалено месо. Сигурно беше от сандвичи, купени в „Росели“ или „Събуей“.

На стената зад тезгяха, където клиентите някога са поръчвали различни видове хамбургери, беше окачен друг постер с Джъстин Бийбър. На него тийнидолът беше може би шестнайсетгодишен. Зъбите му бяха оцветени с черен флумастер и върху бузата му беше

залепен стикер с нацистка свастика. От буйния му перчем бяха поникнали червени дяволски рога. От лицето му стърчаха стрелички. До постера с маркер беше изписано: УСТА 15 ТЧК, НОС 25 ТЧК, ОЧИ 30 ТЧК СЯКО.

Пийт издърпа стреличките и се върна до една черна ивица на пода в голямото празно помещение. Тук с печатни букви бе написано БИЙБЪР ЛИНИЯ. Пийт застана зад нея и хвърли шестте стрелички десет или дванайсет пъти. При последния си опит изкара сто двайсет и пет точки. Възгордя се от добрия резултат. Представи си как Джордж и Норми Терио му ръкопляскат.

Отиде при един от замрежените прозорци и се втренчи в пустите бетонни плочи, където преди бяха бензиновите колонки, и в пътя. Движението беше рехаво. Сигурно през лятото магистралата отново щеше да се нагъчка с коли на туристи и летовници, освен ако баща му не излезеше прав и цената на бензина не скочеше до седем долара за галон, при което всички щяха да си останат вкъщи.

А сега какво? Наигра се на дартс, нагледа се на обръснати катерички за... е, не чак за остатъка от живота си, а за следващите няколко месеца; нямаше убийство, което да разкрие, тъй че... какво?

Водка, реши Пийт. Това щеше да е следващото предизвикателство. Щеше да вкуси само няколко глътки, колкото да не е без хич, и за в бъдеще с чисто сърце щеше да се хвали, че е пил. После най-вероятно щеше да си вдигне чукалата и да се върне на Мърфи Стрийт. Щеше да опише приключението си в такива краски, че то да изглежда интересно, дори вълнуващо, но всъщност западналият пункт не бе върхът на сладоледа. Просто място, където Големите Батковци идваха да играят на карти и да се натискат с момичета, без да ги навали дъжд.

Обаче водка... това беше *друго нещо*.

Занесе чантата на велосипеда си до дюшеците и седна (като внимаваше да не е върху някое от многобройните лекета). Извади бутилката и я разгледа с мрачно задоволство. Десетгодишен, Пийт нямаше особено желание да вкуси от забавленията на възрастните. Миналата година беше свил една цигара от дядовите си и я беше изпушил зад смесения магазин „Севън Илевън“. По-точно, беше я изпушил наполовина. После се беше превил на две и беше повърнал обяда си между маратонките си. Онзи ден Пийт научи един

любопитен, но не особено полезен факт: бобът и наденичките не изглеждаха съблазнително, когато ги вкарваш в устата си, но поне бяха вкусни. Когато излизаха от устата ти, изглеждаха адски гадно и на вкус бяха отврат.

Тялото му реагира с мигновено и недвусмислено отхвърляне на този Американски Дух (не спортен, а спиртен) и Пийт прецени, че водката ще е по-гадна и от повърнатия боб. Но ако не пийнеше поне мъничко, хвалбите му щяха да бъдат лъжа. А Джордж безпогрешно засичаше кога брат му лъже.

„Вероятно отново ще се издрайфам“ — помисли си Пийт, а на глас изрече:

— Добрата новина е, че няма да съм първият в тази дупка.

И се разсмя. Още се усмихваше, когато разви капачката и поднесе гърлото на бутилката към носа си. Миризмата бе слаба. Може би вътре имаше вода, а не водка и миризмата бе остатъчна. Поднесе бутилката към устата си, като хем се надяваше, че е прав, хем му се щеше да греши. Не очакваше много, определено не искаше да се напие и може би да си строши врата, опитвайки се да слезе по вдлъбнатините на товарната площадка, но го човъркаше любопитство. Майка му и баща му *обожаваха* алкохол.

— Мечка страх, мене — не — рече той, понеже така му дойде отвътре, и отпи.

Със сигурност не беше вода. На вкус течността беше парлива като газ и Пийт преглътна най-вече от удивление. Водката се разля в гърлото му и експлодира в стомаха му.

— Пусто да опустее! — извика Пийт.

Очите му се насълзиха. Отдръпна бутилката от себе си, сякаш го беше ухапала. Но топлината в стомаха му вече се разнасяше и той се почувства добре. Нито пиан, нито на път да повърне. Отпи още мъничко. Сега вече знаеше какво да очаква: топлина в устата... топлина в гърлото... и бум в стомаха! Всъщност беше гот.

Усещаше щипене по ръцете си, а май и по шията си. Не „игличките“ при изтръпване на крайник, а по-скоро някакво раздвижване под кожата.

Пийт отново надигна бутилката, но веднага отпусна ръка. Имаше по-сериозни поводи за притеснение от това, че ще падне от товарната площадка или че ще потроши велосипеда си на път за вкъщи

(мимоходом се зачуди могат ли да те арестуват за колоездене в пияно състояние и предположи, че отговорът е „да“.) Да си дръпнеш няколко глътки водка, за да се хвалиш, че си пил, беше приемливо, но ако се отречееше здраво, майка му и баща му щяха да разберат. Нямаше смисъл да се прави на трезвен. Те пиеха, приятелите им пиеха, а понякога те самите прекаляваха с алкохола. Щяха да разпознаят признаците.

Пък и не биваше да забравя за ужасния МАХМУРЛУК. Твърде много съботни и неделни утрини Пийт и Джордж бяха виждали майка си и баща си да се мъкнат из къщата със зачервени очи и преbledнели лица. Пиеха витамини на таблетки, нареждаха звукът на телевизора да бъде намален, а музиката беше абсолютно *табу*. МАХМУРЛУКЪТ се явяваше пълна противоположност на удоволствието.

Но може би нищо нямаше да му стане от още малко водка.

Пийт си дръпна по-голяма глътка от шишето:

— *Бръъм, имаме излитане!* — изкрещя той и се разсмя. Главата му олекна, само че усещането бе доста приятно. Не разбираше какво му харесват на пушенето. На пиенето обаче — да.

Изправи се, позалитна, запази равновесие и пак се изсмя.

— Скачайте в тъпия си пясъчник, колкото си искате, сладурчета — заяви той на празния ресторант. — Аз съм готино пиянде и не можете да ми стъпите на малкото пръстче. — Реши, че е казал нещо изключително остроумно, и се засмя гръмко.

Наистина ли се напих? От три глътки?

Едва ли, но алкохолът определено му замая главата. Стига вече. Дотук беше.

— Пийте с мярка — рече той на празния ресторант и се засмя.

Щеше да се помотае още малко тук и да изчака замайването да отшуми. Около час, а може би два. Да кажем, до три часа. Не носеше ръчен часовник, но щеше да разбере, че е станало три от камбаните на църквата „Свети Йосиф“, която се намираще само на миля — миля и нещо. Тогава щеше да си тръгне, но преди това щеше да скрие водката (за по-нататъшни изследвания) и да подпре вратата с подпорката. Първата му спирка в квартала щеше да е супермаркетът „Севън Илевън“, за да си купи пакетче от онази силна дъвка „Тийбери“, с която да премахне дъха на пиячка от устата си. Беше чувал някои приятелчета да разправят, че е най-разумно да гепиш водка от шкафа с

напитките вкъщи, понеже тя *нямала* миризма, обаче Пийт беше помъдрял през изминалия един час.

— Освен това — каза той с назидателен тон на изтърбушения ресторант — се обзалагам, че очите ми са зачервени като татковите, след като е обърнал някомко мантинита.

Млъкна. Пообърка края на изречението, но дреме ли му на някого?

Събра стреличките, отиде зад Бийбър Линията и ги метна. Всички, без една, пропуснаха тийнидола и Пийт страшно се развесели. Зачуди се дали Джъстин може да направи хит от песен със заглавие „Мила, обръсни си катеричката“ и тази мисъл му се стори толкова забавна, че се запревива от смях, опрял длани в коленете си.

Когато се поуспокои, изтръска на пода провисналите от носа си сополи („Категорията ти за добър ресторант отиде на кино — помисли си той, — прощавай, Бъргър Кинг“) и се дотътри обратно зад Бийбър Линията. Втория път извади още по-лош късмет. Не виждаше двойно, съвсем не, просто не можа да уцели Джъстин.

А и на всичкото отгоре леко му се гадеше. Не много, но добре че не отпи четвърти път.

— Щях да опукам моята „Попов“ — каза той. Засмя се и се разтърси от звучна оригния, която изгори хранопровода му. Уф!

Остави стреличките, където си бяха, и се върна при дюшеците. Хрумна му да провери с лупата не пълзят ли по тях някакви малки гадинки, но прецени, че не му трябва да знае. Не се поблазни да изяде няколко бисквитки „Орео“: боеше се как ще реагира отслабеният му стомах. Казано направо — гадеше му се.

Пийт легна и сплете ръце под главата си. Беше чувал, че когато се напиеш до козирката, започва да ти се вие свят, но не усети световъртеж, значи бе само лекичко подпийнал, но една дрямка щеше да му дойде добре.

— Но да не откъртя здраво.

Не биваше да се успива. В никакъв случай. Ако родителите му не го намереха вкъщи, когато се върнеха, лошо му се пишеше. Вероятно щяха да се карат и на Джордж, че го е зарязал. Въпросът беше дали камбаните на „Свети Йосиф“ можеха да го събудят с биенето си.

Внезапно Пийт проумя, че му остава единствено да се надява на това. Защото го унасяше.

Затвори очи.

И заспа в изоставения ресторант.

Навън, в южното платно на магистрала 95, се появи раздрънкано старо комби — трудно беше да се определят моделът и годината на производство. Движеше се с много по-ниска скорост от минимално разрешената. Един тежкотоварен камион го застигна и го изпревари, надувайки въздушната си тромба.

Фордът, който почти се носеше по инерция, зави по лентата за бензиностанцията въпреки голямата табела с надпис „ЗАТВОРЕНО. СЛЕДВАЩ ПУНКТ ЗА ХРАНА И ГОРИВО 27 МИЛИ“. От осемте варела, запречващи пътя, блъсна четири (те се изтърколиха встрани) и спря на около седемдесет метра от бившия ресторант. Вратата на шофьора се отвори, но никой не слезе. Не се включи никакво досадно писукане, че колата не е заключена. Вратата просто стоеше открената.

Дори ако Пийт Симънс наблюдаваше зорко, вместо да дреме, пак не би успял да види водача. Автомобилът беше окалян, а предното стъкло беше цялото зацапано. Това изглеждаше странно, понеже в Северна Нова Англия не бе валяло повече от седмица и магистралата беше напълно суха.

Комбито стоеше в началото на входната рампа под облачното априлско небе. Блъснатите варели престанаха да се търкалят. Вратата откъм шофьорското място зееше.

2. ДЪГ КЛЕЙТЪН (ПРИУС'09)

Дъг Клейтън, застрахователен агент от Бангор, пътуваше за Портланд, където имаше резервация в хотел „Шератон“. Очакваше да пристигне там най-късно в два часа. Така щеше да има достатъчно време за следобедна дрямка (лукс, който рядко си позволяваше), преди да си намери някое хубаво заведение на Конгрес Стрийт, където да вечеря. Утре рано сутринта щеше да се яви в Портландския конференстен център, да вземе бадж с името си и заедно с четиристотин други агенти да присъства на конференция под надслова „Пожари, бури и наводнения: застраховането срещу природни бедствия през двайсет и първи век“. Подминавайки указателя „Миля 82“, Дъг се устреми към своето лично бедствие, което не попадеше в тематичния обхват на Портландската конференция.

Ръчната му чанта и куфарът му бяха сложени на задната седалка. На предната седалка имаше библия (версията на крал Джеймс — Дъг не признаваше друга). Дъг беше един от четиримата неръкоположени проповедници в Църквата на светия изкупител и когато дойдеше неговият ред да говори от амвона, наричаше библията си „най-добрия наръчник по застраховане“.

Дъг беше приел Исус Христос за свой спасител, когато приближаваше трийсетте, след десет години пиянство. Този впечатляващ разгул бе завършил с разбита кола и трийсет дни в Пенобскотския окръжен затвор. Преклони се още през първата си вечер в миризливата, тясна като ковчег килия и оттогава се кланяше всяка вечер.

„Помогни ми да се вразумя“ — беше се молил на Господа онзи пръв път и всеки следващ път. Простичка молитва, която се беше сбъднала двукратно, десетократно, а накрая и стократно. Дъг предполагаше, че след още няколко години ще се е вразумил хилядократно. А кое беше най-прекрасното? Че накрая го очакваше раят.

Библията му бе доста опърпана, защото четеше от нея ежедневно. Обичаше всички притчи в нея, но една му беше особено любима: притчата за добрия самарянин. Няколко пъти беше проповядвал върху този отрязък от Евангелието на Лука и богомолците не скъпяха похвалите си след това, Бог да ги благослови.

Сигурно защото тази история му беше толкова *близка*. Свещеник отминава пребития и ограбен пътник, отминава го и един левит. Кой идва тогава? Противен самарянин, който мрази евреите. Само че тъкмо той помага на пострадалия. Очиства и превързва раните му, качва го на добичето си и го завежда в най-близката странноприемница.

„И тъй, кой от тези трима ти се вижда да е бил ближен на изпадналия в ръцете на разбойниците?“ — обръща се Исус към обиграния млад законник, който го е питал какво да стори, за да наследи живот вечен. И законникът, който съвсем не е глупав, отговаря: „Онзи, който му стори милост“.

Ако Дъг Клейтън изпитваше ужас от нещо, то беше да постъпи като левита от притчата. Да откаже помощ, когато такава е нужна, и равнодушно да отмине. Затова, когато забеляза окаляното комби, паркирано на рампата към изоставената бензиностанция — преобърнатите оранжеви варели пред него, зеещата врата на шофьора, — се поколеба само за миг, преди да включи мигача и да завие.

Спря зад форда, включи аварийните светлини и понечи да излезе. Тогава забеляза, че странният автомобил сякаш няма регистрационен номер... но беше толкова мръсен, че бе трудно да се каже със сигурност. Дъг взе мобилния си телефон от централната конзола на приуса и се увери, че има покритие. Прекрасно е да подражаваш на добрия самарянин, но да окажеш помощ на подозрителна кола, без да проявиш елементарна предпазливост, е глупост.

Тръгна към комбито, държейки телефона в лявата си ръка. Да, правилно му се е сторило, нямаше регистрационен номер. Опита се да надникне през задното стъкло, ала не видя нищо — толкова бе наплескано с кал. Пристъпи към отворената врата, но се спря и мръщейки се, огледа автомобила. Форд ли беше, или шевролет? Проклет да е, ако знаеше — което бе повече от странно, защото беше застраховал хиляди комбита.

Тунинговано? Възможно е... само че кой би тунинговал комби, за да го превърне в нещо толкова *анонимно*?

— Ехо? Всичко наред ли е?

Тръгна към вратата и неволно стисна телефона по-здраво. Сети се за един филм от детството си, който някога му беше изкарал ангелите — за къща, населявана от призраци. Група тийнейджъри потегля към стара изоставена къща и когато един от тях вижда зеещата врата, казва на приятелите си: „Гледайте, отворена е“. Иде ти да им креснеш да не влизат, но естествено, няма кой да те чуе.

Глупости. В колата може да има пострадал човек.

Разбира се, шофьорът може да е отишъл до ресторанта, например за да потърси телефонен автомат, но ако *наистина* беше пострадал...

— Ехо?

Дъг посегна към дръжката на вратата, но размисли и надникна през пролуката. Това, което видя, го втрещи. Седалката, контролното табло и воланът бяха покрити с тиня. Тъмна слуз се стичаше по старомодните копчета на радиото, а на волана личаха отпечатащи, които не изглеждаха оставени от човешки ръце. Следите от длани бяха ужасно големи, а следите от пръсти, обратно, бяха тънки като моливи.

— Има ли някого?

Прехвърли телефона в дясната си ръка и хвана откренатата врата с намерението да я отвори широко.

— Има ли постра...

Усети отвратителна смрад и тогава лявата му ръка експлодира от невероятна болка, която за миг пламна в цялото му тяло, палейки пожари и изпълвайки всички кухини с агония. Дъг даже не успя да изпищи. Гърлото му се затвори от внезапния шок. Погледна надолу и установи, че дръжката на вратата сякаш е пронизала дланта му.

Вместо пръстите си видя само чуқанчета под най-долните фаланги. Останалото някак си беше погълнато от вратата. Докато Дъг гледаше, безименният му пръст се счупи. Венчалната му халка се изтърколи със звън на асфалта.

Той усещаше нещо, о мили Боже, остро като зъби. Те се движеха. Автомобилът дъвчеше ръката му.

Дъг опита да се отскубне. Плисна кръв — по калната врата, по панталоните му. Капчиците, които опръскаха вратата, тутакси бяха засмукани: *всмук*. За част от секундата Дъг почти успя да се освободи. Видя лъскавите костици на пръстите си, от които плътта беше

оглозгана, и от подсъзнанието му изплува чудовищна картина: как гложга едно пържено пилешко крилце. „Да го осмучеш цялото — неизменно заръчваше майка му, — месото е най-крехко по костите.“

Тогава отново беше повлечен напред. Шофьорската врата се отвори докрай, за да го поздрави: „Добре дошъл, Дъг, чаках те, влизай“. Главата му се удари в горния ръб на вратата и върху челото му се отпечата ледена ивица, която се нажежи, когато покривът на комбито срязва кожата му.

Направи още едно усилие да се измъкне: захвърли телефона си и се опита да се оттласне, като опря свободната си ръка в задното стъкло. Но вместо да му послужи като опора, то се обви около ръката му. Дъг видя, че стъклото се е надиплило като езерце под повея на вятъра. И защо се беше надиплило? Защото дъвчеше. Защото оглозгваше.

Това ли ми е наградата, че бях добър са...

Ръбът на предната врата прониза черепа му и меко се заби в мозъка му като в масло. Дъг Клейтън чу силен пукот, сякаш бе пламнала суха борова цепеница. После се спусна мрак.

Пътуващ в южно направление шофьор на микробус за доставки забеляза малък зелен автомобил с включени аварийни светлини, спрял зад окаляно комби. Един мъж — водачът на зеления автомобил — се беше навел над отворената врата и очевидно разговаряше с шофьора на комбито. „Авария“ — помисли си доставчикът и си продължи по пътя. Не беше добър самарянин.

Дъг Клейтън беше издърпан в комбито, сякаш нечии ръце — с огромни длани и тънки като моливи пръсти — го бяха уловили за ризата. Комбито се деформира и се сплеска — като уста, вкушава нещо извънредно кисело... или извънредно сладко. От вътрешността му се разнесе хрущене — сякаш нечии ботуши тъпчеха изсъхнали клонки и съчки. Комбито остана сплескано десетина секунди, приличайки повече на мазолест юмрук, отколкото на кола. После с едно *паук* — звук на топка, мощно отбита от тенисракета — възвърна предишната си форма.

Слънцето за миг се показва през облаците, отразявайки се в изпуснатия мобилен телефон и превръщайки брачната халка на Дъг в светещо кръгче.

Приусът зад комбито мигаше с аварийните си светлини. Всяко мигане беше съпроводено от тих звук като на тиктакащ часовник:

цък... цък... цък...

Наблизо преминаха няколко коли. В седмицата преди Великден и в седмицата след него движението по републиканската пътна мрежа е най-слабо, а следобед превозните средства традиционно са малко. Трафикът е по-рехав единствено между полунощ и пет сутринта.

Цък... цък... цък.

Пийт Симънс спеше в изоставения ресторант.

3. ДЖУЛИАН ВЪРНЪН ('05 ДОДЖ РАМ)

И без Библията на крал Джеймс Джули Върнън знаеше как трябва да постъпи добрия самарянин. Тя беше израсла в градчето Редфийлд, Мейн (2400 жители), където отзивчивостта и помощта към ближния са начин на живот и където непознатите също са ти близки. Никой не ѝ го беше обяснявал многословно: беше се учила от майка си, баща си и големите си братя. Най-ефективното обучение е даването на личен пример. Ако видиш пребит човек край пътя, няма значение дали е самарянин, или марсианец. Спираш да помогнеш.

Джули никога не се беше тревожила, че спасяваният може да я обере, изнасили или убие. В пети клас, когато медицинската сестра я попита колко тежи, Джули гордо беше отвърнала: „Татко вика, че съм към седемдесет и седем кила, ако се накачуля с дрехи, и малко по-малко без тях“. Сега, на трийсет и пет години, облечена тежеше около сто и трийсет килограма и не я интересуваше перспективата да бъде добра съпруга. Гордееше се с обратната си резба и я излагаше на показ. Върху задната броня на нейния пикап „Рам“ имаше две лепенки. Едната бе с надпис „ПОДКРЕПЕТЕ РАВЕНСТВОТО НА ПОЛОВЕТЕ“. Другата (ярко розова на цвят) гласеше „ГЕЙ Е ПРЕКРАСНА ДУМА“.

В момента лепенките не се виждаха, защото Джули взеше на буксир ремаркетото, което наричаше „коневоза“. В Клинтън беше купила двегодишна испанска кобила и сега се връщаше в Редфийлд, където живееше с партньорката си във ферма, точно на две мили от родния си дом.

Напоследък често мислеше за петте години, през които беше част от „Готините мацета“ — женски тим, по кална борба. Онези времена бяха хем лоши, хем добри. Лоши, понеже „Готините мацета“ се възприемаха от публиката като забавна шоу програма с уроди (общо взето така си беше); добри — понеже видя свят. Предимно американски, вярно е, но веднъж „Готините мацета“ три месеца гастролираха в Англия, Франция и Германия, където ги приеха с

изключителна топлинота и уважение, както подобава на млади дами. Чак не беше за вярване.

Миналата година поднови паспорта си, макар да се съмняваше, че някога отново ще излезе в чужбина. Като цяло ѝ бе все едно. Беше щастлива във фермата с Амелия и пъстрата им менажерия от кучета, котки и добитък, но понякога ѝ липсваха гастролите: бързите свалки, мачовете под светлините на прожекторите, грубите закачки с другите момичета. Липсваха ѝ дори яростните престрелки с публиката.

„Хвани я за пътката, тя е лесбийка, ще ѝ хареса!“ — беше извикал една вечер някакъв тъпанар. В Тулса, ако си спомняше правилно.

Джули и Мелиса, които се боричкаха в калта, се бяха спогледали, кимнаха си и се обърнаха към сектора, откъдето бяха извикали. Не носеха нищо освен мокрите си бикини, по косите и гърдите им се стичаше кал. Едновременно показаха среден пръст на селяндурата и изтръгнаха от публиката спонтанни аплодисменти... които преминаха в буря от овации, когато двете се надупиха, смъкнаха си гащите и показаха на смотаняка голите си задници.

Бяха я възпитали да се грижи за падналите, които не могат да се вдигнат на крака. Но също така я бяха възпитали да не цепи басма никому, щом става дума за конете ти, теглото ти, работата ти или сексуалните ти предпочитания. Почнеш ли веднъж да цепиш басма на хората, все едно си им станал безплатен шивач.

Компактдискът в плейъра свърши и Джули тъкмо щеше да го извади, когато видя приус с включени аварийни светлини, паркиран на рампата за крайпътния пункт на Миля 81. Пред него имаше друг автомобил — разнебитено и мърляво комби. Сигурно форд или шевролет, ама с тази кал кой да каже?

Джули не взе решение, защото нямаше какво да му мисли. Включи мигач, видя, че заради фургона си не може да се вмести на рампата, и спря досами ръба на аварийната лента, като внимаваше да не заоре с колелата в меката пръст. Само това липсваше — да преобърне фургона с коня, за който току-що беше платила осемнайсет хиляди долара.

Вероятно не ставаше дума за сериозна авария, но не пречеше да провери. Току-виж някоя жена тръгнала да ражда на магистралата, а мъжът, спрял да ѝ помогне, се шашнал и загубил свят — знае ли

човек? Джули включи аварийните светлини, но те почти не се виждаха, защото „коневозът“ ги закриваше.

Слезе, погледна към двете коли и не видя жива душа. Може би някой беше качил на стоп шофьорите, но по-вероятно те бяха отишли в ресторанта. Джули се съмняваше, че там ще намерят помощ: затвориша „Бъргър Кинг“ още миналия септември. Навремето тя самата редовно се отбиваше тук за фунийка замразен йогурт, но сега закусваше двайсет мили по на север — в „Деймънс“ в Огъста.

Джули заобиколи фургона и нейната нова кобила — която се казваше Дий-Дий — подаде муцуна навън. Джули я погали.

— Спокойно, спокойно. Ей сега се връщам.

Отвори задните врати на фургона, за да стигне до шкафчето с инструменти, вградено отляво. Дий-Дий реши, че е улучила сгоден момент да излезе на разходка, само че Джули ѝ запречи пътя с якото си рамо и отново ѝ зашепна успокоително.

Отключи шкафчето. Отгоре върху инструментите бяха поставени няколко сигнални ракети и два миниатюрни конуса, боядисани във флуоресцентно розово. Джули мушна пръсти в кухите върхове на конусите (не докосна сигналните ракети — би било неудачно да ги използва посред бял ден). После затвори шкафчето, понеже не искаше Дий-Дий да стъпи с копито вътре и да се нарани на инструментите, и заключи фургона. Кобилата отново подаде главата си навън. Джули не вярваше, че конете могат да изглеждат притеснени, но Дий-Дий изглеждаше именно така.

— Няма да се бавя — рече Джули, след което постави конусите зад „коневоза“ и се отправи към двете коли.

В незаключения приус нямаше никого. Този факт не обезпокои особено Джули, тъй като на задната седалка бяха оставени куфар и доста скъпа на вид мъжка чанта. Шофьорската врата на старото комби беше откряната. Джули тръгна към нея, но се намръщи и спря. На асфалта под зеещата врата беше захвърлен мобилен телефон, а до него блестеше венчална халка. По корпуса на телефона криволичеше огромна пукнатина, сякаш е бил изпуснат. А върху малкото му екранче, където се появяваха номерата, нямаше ли капка кръв?

Най-вероятно не, сигурно беше пръска кал — комбито бе оплескано навсякъде, — ала на Джули това никак не ѝ харесваше. Преди да натовари Дий-Дий във фургона, беше направила с нея

няколко бързи кръгчета и не бе сменила широката си пола за езда. Извади мобилния си телефон от джоба на полата и се замисли да набере ли 911.

Не, реши тя. Все още не. Но ако мръсното комби беше празно като малкия зелен автомобил или ако петънцето върху изпуснатия телефон наистина беше от кръв, щеше да позвъни. И щеше да изчака на място патрулната кола, вместо да ходи до изоставените постройките. Беше храбра и добросърдечна, не глупава.

Наведе се, за да разгледа по-добре халката и телефона. Клошираната ѝ пола се развя, плъзна се по комбито и сякаш се разтвори в него. Нещо рязко издърпа Джули вдясно. Дебелото ѝ бедро се залепи за калната повърхност, която се огъна — поглъщаше тъканта и плътта отдолу. Болката беше чудовищна. Джули изпищя, изпусна телефона си и опита да се отскубне, все едно колата беше една от старите ѝ противнички в мачовете по кална борба. Дясната ѝ ръка до лакътя изчезна в еластичната мембрана, в която внезапно се беше превърнало зацапаното стъкло. От другата му страна едва-едва прозираше не силната ръка на едра и здрава фермерка, а оголена кост, от която висеше месо на конци.

Комбито започна да се нагъва като акордеон.

На юг премина кола, после втора. „Коневозът“ скриваше от тях жената, залепнала заменящото формата си комби, както Зайо Байо от приказката — за човечето от смола. Не чуха писъците ѝ. Единият шофьор слушаше Тоби Кийт, другият — „Лед Цепелин“. И двамата бяха надули музиката до дупка. В ресторанта Пийт Симънс чу Джули, но като заглъхващо отдалеч ехо. Клепачите му трепнаха. Тогава писъците секнаха.

Пийт се претърколи на мръсния дюшек и продължи да спи.

Съществуто, приличащо на комби, изяде Джулиан Върнън с дрехите, ботушите и всичко. Пропусна единствено телефона ѝ, който сега лежеше до този на Дъг Клейтън. След като се нахрани, съществуто отново прие формата на автомобил със същия звук на топка, отбита от тенисракета.

В коневоза Дий-Дий цвилеше и нетърпеливо удряше с копита. Беше гладна.

4. СЕМЕЙСТВО ЛУСИЪР ('11 ЕКСПЕДИШЪН)

— Мамо, татко, вижте! Това е жената с кончето! Виждате ли фургона? Виждате ли го? — провикна се шестгодишната Рейчъл Лусиър.

Карла не се изненада, че Рейч първа е видяла фургона, въпреки че седеше отзад. Никой Лусиър не можеше да се сравнява с нея по наблюдателност. „Рентгеново зрение има това момиче“ — казваше понякога баща ѝ. Хем шега, хем не съвсем.

Джони, Карла и четиригодишният Блейк носеха очила. Всички в семейството — и по майчина, и по бащина линия — носеха. Дори кучето Бинго може би се нуждаеше от тях: все не забелязваше комарника, когато искаше да излезе. Само Рейч беше пощадена от проклятието на късогледството. Последния път, когато я водиха на очен лекар, прочете цялата таблица, дори най-ситните редове. Доктор Стратън се изуми.

— Може да се обучава за пилот на изстребител — каза той на Джони и Карла.

— Подхожда ѝ — заяви Джони. — Има инстинкт на убиец, що се отнася до малкото ѝ братче.

Карла го сбута да си мълчи, но това беше истината. Бе чувала, че между децата имало по-малко съперничество, когато били от различен пол. Ако е така, значи Рейчъл и Блейк бяха изключението, потвърждаващо правилото. Струваше ѝ се, че думите, които най-редовно чува напоследък, са *той/тя започна*.

През първите сто и петдесет мили от пътуването децата се бяха държали много добре — след гостуване при родителите на Джони винаги бяха в приповдигнато настроението, но най-вече Карла се беше погрижила да запълни ничията земя между детските седалки на Рейчъл и Блейк с играчки и рисувателни книжки. Обаче след като спряха в Огъста да закусят и да се изпишкат, караниците пак бяха започнали. Вероятно заради фунийките сладолед. Да дадеш на децата

сладко по време на дълго пътуване с кола, беше като да излееш туба бензин в лагерния огън и Карла отлично си даваше сметка за това, но една майка не може вечно да *отказва*.

В отчаянието си Карла обяви, че играят на „Страхотии-грозотии“ и започна да присъжда точки за забелязани градински гномчета, кладенци, статуи на Светата Дева и прочие. Проблемът беше, че покрай магистралата имаше много дървета, но кичозните украси се брояха на пръстите на едната ръка. Шестгодишната ѝ дъщеричка с остро зрение и четиригодишното ѝ синче с остър език тъкмо подемаха старите си дразги, когато Рейчъл видя конския фургон, паркиран малко встрани от затворения пункт на Миля 81.

— Искам отново да погаля кончето! — извика Блейк и така се замята, сякаш беше най-мъничкият танцьор на брейк в света. Краката му бяха достатъчно дълги, за да рита седалката на шофьора, което Джони намираше за *адски* дразнещо.

„С какъв акъл исках да имам деца? — помисли си той. — За какво ми трябваше? Ха сега де...“

— Блейки, не ритай седалката на тати — рече Джони.

— Искам да погаля *коннннчето*! — затръшка се Блейки и ритна „седалката на тате“ особено силно.

— Голям си ревльо — обади се Рейчъл, защитена от къчовете на братчето си в своята част на демилитаризираната зона. Обидата беше подхвърлена със снизходителен тон, който винаги подлудяваше Блейки.

— *НЕ СЪМ РЕВЛЪО!*

— Блейки — поде Джони, — ако не престанеш да риташ седалката на тати, тати ще извади наточения си касапски нож и ще резне малките краченца на Блейки точно над гле...

— Жената нещо е закъсала — намеси се Карла. — Виждаш ли конусите? Отбий.

— Мила, не е разумно да спираме на аварийната лента.

— Завий и паркирай до другите две коли. На рампата. Има място и няма да пречим на никого, защото пунктът е закрит.

— Не знам за теб, но аз предпочитам да се върнем във Фалмут преди тъм...

— Отбий — нарежда Карла по начин, който не търпи възражение. Тя знае, че дава лош пример: колко пъти е чувала Рейчъл

да се обръща към Блейк със същия тон? Докато малчуганът не избухне в сълзи?

Смекчавайки тона, Карла добави:

— Жената се държа много мило с децата.

Спряха в „Деймънс“ да хапнат сладолед и паркираха до нея. Жената (едра кажи-речи колкото коня) се подпираше на фургона и ядеше фунийка сладолед, давайки по мъничко на една много хубава кобилка. На Карла ѝ се стори, че стопанка и животно хапват десертче с мюсли.

Джони улови децата за ръце и се опита да заобиколи фургона, обаче Блейк се задърпа.

— Може ли да погалья коня ви? — помоли той.

— Ще ти струва четвърт долар — отвърна едрата жена с кафява пола за езда и се усмихна, когато видя умърлушената физиономия на Блейки. — Пошегувах се. Ето, дръж. — Тя мушна разтеклия се сладолед в ръката на Блейк, който бе толкова изненадан, че просто го взе, и вдигна момченцето пред конската муцуна. Дий-Дий спокойно погледна смаяното дете, помириса сладоледа, реши, че не е каквото иска, и позволи да я погальят.

— Олеле, какъв е мек носът ѝ! — възкликна Блейк. Карла никога не беше долавяла в гласа му такъв трепет. „Защо никога не сме водили децата на детска ферма?“^[1] — запита се тя и веднага го прибави към списъка със задачите си.

— И аз, и аз, и аз! — викаше Рейчъл, подрипвайки нетърпеливо.

Едрата жена остави Блейк на земята.

— Давам ти да си близнеш от сладоледа, докато вдигам сестра ти — рече му тя, — но гледай да не му лепнеш бацили.

Карла понечи да каже на сина си, че да ядеш след другите хора — особено ако са непознати — не е редно. После видя обърканата усмивка на Джони и заряза благоразумието. Пращаш децата си в училището, което практически е развъдник на микроби. Изминаваш с тях стотици километри по магистралата, където всеки седнал зад волана пиян изрод или пишещ есемеси тийнейджър може да влезе в насрещното и да ги помете. И при това положение им отказваш да си близнат от чуждия сладолед? Прекален светец и Богу не е драг.

Ездачката повдигна Рейчъл, която също погали муцуната на кобилата.

— Леле! Супер! — възхити се Рейчъл. — Как ѝ е името?

— Дий-Дий.

— Страхотно име! Чао, Дий-Дий!

— Чао и от мен, Дий-Дий! — каза жената и шумно млясна кобилата по носа. Всички се засмяха.

— Мамо, може ли да си купим кон?

— Естествено! — сърдечно беше отвърнала Карла. — Като навършиш двайсет и шест.

Рейчъл направи страховита физиономия (сбърчено чело, издути бузи, свити устни), но когато едрата госпожа се засмя, не издържа и също прихна весело.

Жената се наведе към Блейки, опряла ръце на коленете си.

— Може ли да ми върнеш сладоледа, млади човече?

Блейк ѝ го подаде. После заоблизва пръстите си, по които бе протекъл сладолед с вкус на шамфъстък.

— Бяхте много любезна — благодари Карла и се обърна към сина си: — Да отидем първо да измием ръчичките. След това ще ти купя сладолед.

— Искам като нейния — рече Блейк и жената с коня се засмя отново.

Джони настоя да се почерпят в ресторанта, защото не искаше да омацат експедишъна със сладолед. Когато свършиха и излязоха, едрата госпожа си беше тръгнала.

Един от хората — понякога противни, но по-често приятни, — които срещаш на пътя, за да не ги видиш никога повече.

Само че тя беше тук, или във всеки случай пикапът ѝ бе паркиран на аварийната лента, а зад фургона внимателно бяха сложени два конуса. Карла имаше право: жената се държа страхотно с децата. С тази мисъл Джони Лусиър взе най-лошото и последно решение в живота си.

Даде мигач и отби на рампата, както Карла му беше препоръчала, паркирайки пред приуса на Дъг Клейтън, който още беше с включени

аварийни светлини, и до окаляното комби. Изключи скоростта, но не спря двигателя.

— Искам да погалья кончето — заяви Блейки.

— И аз искам да погалья кончето — добави Рейчъл с аристократично високомерие, което беше усвоила Бог знае откъде. Тонът ѝ пилеше по нервите на Карла, но тя внимаваше да не се сопне на дъщеря си. Иначе щеше да стане по-лошо.

— Само с разрешение на стопанката му — отсече Джони. — Вие, малчугани, на първо време не мърдайте от местата си. Ти също, Карла.

— *Да, господарю* — отвърна Карла с преправен като на зомби глас, който винаги размиваше децата.

— Много смешно, няма що.

— В пикапа няма никого — забеляза Карла. — И двата автомобила изглеждат празни. Как мислиш, да не са се ударили?

— Знам ли, сякаш няма чукнато. Почакайте малко.

Джони Лусиър слезе, заобиколи експедишъна, който не му беше писано да изплати, и отиде до пикапа. Карла не бе видяла жената, но той държеше да се увери, че тя не лежи на предната седалка, поразена от инфаркт например. (Запаленият по спортуването Джони тайно вярваше, че всеки, надхвърлил дори и с два килограма идеалното си тегло, посочено в „Медицина.нет“, ще бъде застигнат от инфаркт най-късно до четирийсет и пет годишна възраст.)

Не беше просната на седалката (разбира се: Карла нямаше как да пропусне толкова едра жена), нямаше я и във фургона. Там бе единствено кобилата, която подаде глава и подуши лицето на Джони.

— Ехей... — За момент забрави името ѝ, но после се сети. — Дий-Дий. Как я караме?

Потупа я по носа и отиде да провери другите две коли. Видя, че наистина е имало чукване, макар и незначително. Комбито беше блъснало няколко от оранжевите варели, преграждащи рампата.

Карла спусна стъклото си — за разлика от тези на децата нейното не беше блокирано.

— Вест или кост от нея?

— Не.

— Вест или кост от *някого*?

— Карла, дай ми се... — Джони зърна мобилните телефони и брачната халка на асфалта под откренатата врата на комбито.

— Какво има? — Карла проточи шия да види.

— Секунда само. — Идеше му да ѝ нареди да заключи вратите, но размисли. За бога, та това беше магистрала 95 посред бял ден! На всеки двайсет-трийсет секунди покрай тях профучаваха коли, понякога по две-три наведнъж.

Наведе се и взе телефоните — по един във всяка ръка. Обърна се към съпругата си и затова не видя как вратата на комбито се отваря по-широко като ненаситна уста.

— Карла, мисля, че ей този е оцапан с кръв. — Джони вдигна високо телефона на Дъг Клейтън.

— Мамо — обади се Рейчъл, — кой е в мръсната кола? Вратата се отваря.

— Връщай се — прошепна Карла. Изведнъж устата ѝ пресъхна. Идеше ѝ да изкрещи думите, но сякаш камък ѝ беше легнал на гърдите. Невидим, но много тежък. — В колата има човек!

Вместо да се върне, Джони се наведе и надникна вътре. В този миг вратата рязко се захлопна. Раздаде се зловец глух звук. Камъкът върху гърдите на Карла изчезна. Тя си пое дъх и изкрепя името на съпруга си.

— Какво се случи с татко? — извика Рейчъл с високо, тънко гласче. — *Какво се случи с татко?*

— *Тати!* — Блейк престана да разглежда новия си комплект играчки с герои от „Трансформърс“ и диво завъртя очи, търсейки баща си.

Карла не се замисли. Тялото на мъжа ѝ стърчеше навън, но главата му бе заклещена в мърлявото комби. Все още беше жив: безпомощно размахваше ръце и крака. Тя дори не разбра кога е изскочила на пътя. Инстинктите поставиха ума ѝ в положението на смаян наблюдател.

— *Мамо, не!* — изпищя Рейчъл.

— *Мамо, НЕ!* — Блейк нямаше идея какво става, но знаеше, че е нещо лошо. Разплака се и задърпа ремъците на седалката си.

Карла улови мъжа си през кръста и го задърпа с неестествената сила, която идва от адреналина. Вратата на комбито се пооткрехна и от купето шурна малко водопадче кръв. За един ужасен миг тя видя

главата на мъжа си, килната уродливо върху калната седалка на комбито. Въпреки че трепереше в обятията ѝ, тя разбра (в мълниеносно озарение, което ни спохожда дори в най-страшни бури), че именно така изглеждат обесените, след като прережат въжето им. Защото вратовете им са счупени. В онзи кратък и незаличим проблясък Карла си помисли, че той изглежда глупаво, смешно и грозно — това беше мъртвец; нейният Джони беше мъртъв независимо от треперенето на крайниците. Така изглежда дете, което е искало да се гмурне във водата, но е уцелило скалите. Така изглежда жена, пронизана от волана, след като се е блъснала с колата си в подпорите на моста. Така изглеждаш ти, когато уродливата смърт внезапно пресече пътя ти, широко разтворила ръце за прегръдка.

Вратата яростно се затръшна. Карла все още държеше мъжа си през кръста и когато нещо я издърпа напред, я връхлетя второ озарение.

Колата, трябва да се пазиш от колата!

Твърде късно пусна Джони. Кичур от косата ѝ докосна вратата и комбито веднага го засмука в себе си. Не успя да се освободи, челото ѝ се удари в стъклото. Изведнъж я прониза изгаряща болка — чудовището поглъщаше скалпа ѝ.

„Бягай! — опита се да изкрещи на опърничавата си, но безспорно умна дъщеря. — *Вземи Блейк и бягай!*“

Но преди да е изрекла и една сричка, устата ѝ изчезна.

Само Рейчъл видя как комбито хвана баща ѝ както венерина мухоловка — бръмбар, но вече двамата с Блейк видяха как майка им беше издърпана вътре, сякаш калната врата бе завеса. Едната ѝ мокарина излетя, мярнаха се лакираните ѝ в розово нокти — и край, нямаше я. След секунда белият автомобил промени формата си и се сви като юмрук. През стъклото, спуснато от майка им, децата чува хрущене.

— Ка'во беше т'ва? — писна Блейки. Сълзите се стичаха на вадички по лицето му, устата му беше омазана от сополи. — Ка'во беше т'ва, Рейчи, ка'во, ка'во?

„Техните кости“ — помисли си Рейчъл. Тя беше едва шестгодишна и не ѝ разрешаваха да гледа страшни филми в киното

или по телевизията (само такива за деца до дванайсетгодишна възраст — майка ѝ беше непреклонна), ала момичето знаеше, че колата смилва костите им.

Колата не беше никаква кола, а чудовище.

— Къ'е са мама и тати? — попита Блейки, извърщайки към нея огромните си очи, които сега изглеждаха още по-големи заради сълзите. — Къ'е са мама и тати, Рейчи?

„Все едно отново е на две години“ — помисли си Рейчъл и може би за пръв път в живота си изпита към братчето си нещо различно от раздразнение (в краен случай омраза, когато капризите му я изкарваха от релси). Новото чувство обаче не беше обич. Струваше ѝ се, че е нещо по-всеобхватно. Майка ѝ не беше успяла дори да гъкне, но Рейчъл знаеше какви щяха да бъдат последните ѝ думи: *Погрижи се за Блейки*.

Той се мяташе на седалката си като побеснял. Знаеше откъде се разкопчават ремъците, но в паниката си беше забравил как да се освободи.

Рейчъл свали предпазния си колан, повдигна се и се опита да помогне на братчето си. Размахвайки напосоки ръце, Блейки звучно я зашлеви през лицето. При други обстоятелства тя щеше да заби юмрук в рамото му (за наказание щяха да я затворят в стаята ѝ, където щеше да седи, забила поглед в стената, и да кипи от безпаметен гняв), но сега просто улови ръката му и я притисна към седалката.

— Спри! Мога да те разкопчая, но не и ако ми пречиш!

Той престана да се мята, но продължи да плаче.

— Къде е тати? Къде е мама? Искам при мама!

„И аз искам при нея, дрисльо“ — помисли си Рейчъл и разкопча ремъците.

— Сега ще слезем и ще...

И какво? Какво щяха да направят? Да отидат в ресторанта? Беше затворен, затова рампата беше преградена с оранжевите варели. Затова бензиновите колонки ги нямаше, а паркингът беше буренясал.

— Ще се махнем оттук — довърши Рейчъл.

Рейчъл слезе и заобиколи експедишъна. Отвори вратата на Блейки, но той само впери в нея плувнали в сълзи очи.

— Не мога да слеза, Рейчи, ще падна.

„Не бъди такъв бълъо“ — малко оставаше да го каже, но си замълча. Сега не му беше времето. Блейки и така беше достатъчно разстроен. Разпери ръце и каза:

— Плъзни се долу. Ще те хвана.

Той я погледна със съмнение, след което се пусна. Рейчъл наистина го хвана, но Блейки се оказа по-тежък от очакваното, така че двамата се прекатуриха. Тя пострада повече, понеже беше отдолу, но Блейки си фрасна главата и си ожули едната ръка, и отново наду гайдата — този път не от страх, а от болка.

— Недей да цивриш — рече тя и се измъкна изпод него. — Поне веднъж бъди мъж!

— Ъ?

Рейчъл не отговори. Гледаше двата телефона, изпуснати до шофьорската врата на зловецото комби. Единият изглеждаше доста разбит, но другият...

Момичето запълзя към него на четири крака, без да изпуска от очи колата, в която майка му и баща му бяха застигнати от скоростигжен край. Тъкмо се пресягаше към здравия телефон, когато Блейки изприпка напред, протегнал ожулената си ръчичка.

— Мамо? Мама? Излез! Имам раничка. Излез да я целунеш, за да ми мине бър...

— *Стой и не мърдай, Блейк Лусиър!*

Карла щеше да се гордее с нея: бе невъзможно да не се подчиниш на заповед, изречена с такъв тон. Ефектът беше мигновен. Блейк спря на четири крачки от комбито.

— Ама аз искам при *мама!* Искам *мама*, Рейчи!

Тя го хвана за ръката и го дръпна по-далеч от колата.

— Не сега. По-добре ми помогни. — Рейчъл прекрасно знаеше как се работи с телефона, но трябваше да разсее братчето си.

— Дай ми го, знам как! Дай ми го, Рейчи!

Попададе му го и докато Блейки изучаваше копчетата, тя се изправи, хвана го за тениската с изображението на Улвърин и го издърпа още три крачки назад. Той не ѝ обърна почти никакво внимание. Откри копчето, от което се включваше мобилният на Джулиан Върнън, и го натисна. Телефонът избипка. Рейчъл го взе и поне веднъж в глупавия си бебешки живот Блейки не се разхленчи.

Беше слушала внимателно, когато Макгръф, полицейското куче, отиде при тях в училище и им обясни разни неща (макар отлично да знаеше, че това е човек в костюма на Макгръф), и сега не се поколеба. Набра 911 и долепи телефона до ухото си. След първото позвъняване вдигнаха.

— Ало? Казвам се Рейчъл Ан Лусиър и...

— Този разговор се записва — изпревари я мъжки глас. — Ако желаете да съобщите за спешен случай, натиснете едно. Ако желаете да съобщите за тежка пътна обстановка, натиснете две. Ако желаете да повикате „Пътна помощ“...

— Рейчи? Рейчи? Къде мама? Къде та...

Рейчъл строго му изшътка и натисна 1. Не беше лесно. Ръката ѝ трепереше, зрението ѝ беше замъглено. Осъзна, че плаче. Кога се беше разплакала? Не си спомняше.

— 911, слушам ви — рече женски глас.

— Вие истинска ли сте, или сте на запис? — попита Рейчъл.

— Истинска съм — отговори жената с весела нотка в гласа. — За спешен случай ли се обаждате?

— Да. Лошата кола изяде мама и татко. Тя е на...

— Спри, докато е време — посъветва я операторката от 911 и съвсем се развесели. — На колко години си, дечко?

— Аз съм на шест години и половина. Казвам се Рейчъл Ан Лусиър и една кола, лошата кола...

— Чуй ме, Рейчъл Ан, или която там си, мога да проследя това обаждане. Знаеше ли? Обзалагам се, че не. Ако сега затвориш, няма да изпратя полицаи у вас, за да те напляска хуба...

— Те умряха, тъпа телефонистка такава! — изпищя Рейчъл в мобилния и при думичката с „у“ Блейк пак ревна.

Известно време жената мълча. После — вече напълно сериозно — попита:

— Къде си, Рейчъл Ан?

— До празния ресторант! Отпред има оранжеви варели!

Блейки седна, заби лице между коленете си и покри главата си с ръце. На Рейчъл ѝ стана толкова мъчно, както никога досега. Чак сърцето я заболя.

— Информацията не е достатъчна — каза операторката. — Можеш ли да си по-конкретна, Рейчъл Ан?

Рейчъл не знаеше какво означава „по-конкретна“, но пък знаеше какво вижда: задната гума на комбито, онази най-близо до тях, се разтапяше. Пипало от втечен каучук бавно пълзеше по асфалта към Блейки.

— Ще затварям — отсече Рейчъл. — Трябва да избягаме от лошата кола.

Вдигна Блейк и го издърпа още назад, без да изпуска от поглед топящата се гума. Каучуковото пипало полекичка изпълзя обратно (*защото е наясно, че не може да ни стигне* — помисли си момиченцето), а колелото отново си заприлича на колело, но за Рейчъл това не беше достатъчно. Тя задърпа Блейк назад по рампата, към шосето.

— Къде отиваме, Рейчи?

Откъде да знам.

— По-далеч от онази кола.

— Искам си трансформърите!

— После. — Тя хвана брат си още по-здраво и продължи да го влачи към магистралата, където по някой автомобил профучаваше със седемдесет-осемдесет мили в час.

Няма по-пронизителен звук от детския писък: това е един от най-ефективните защитни механизми, дадени на човек от природата. Пийт Симънс вече не спеше, а дремеше, и когато Рейчъл се развика на жената от 911, той я чу и окончателно се разсъни.

Седна, потрепери и допря ръка о челото си. Главата го болеше и Пийт знаеше каква е причината: това бе прословутият МАХМУРЛУК. Езикът му беше обложен, гадеше му се. Не му се повръщаше, но и гаденето беше доста неприятно.

„Слава Богу, че не пих повече“ — помисли си той и се изправи. Отиде до един от замрежените прозорци, за да провери кой креци. Това, което видя, не му хареса. Част от оранжевите варели, служещи за преграда, се валяха в безпорядък, а на рампата бяха паркирани няколко коли. Поне *три*.

Тогава забеляза две деца: момиченце с розови панталони и момченце по шорти и тениска. Зърна ги само колкото да разбере, че

отстъпват назад, сякаш нещо ги е уплашило, и след миг се скриха зад един фургон, май конски.

Видяното никак не му хареса. Явно е имало нещастен случай или нещо подобно, макар че Пийт не виждаше следи от нещастен случай. Испита желание час по-скоро да се махне отгук, преди да се е забъркал в някаква неприятност. Грабна чантата и тръгна към кухнята и товарната площадка зад нея. После спря. Там имаше деца. *Малки* деца. Прекалено малки, за да се мотаят самички край скоростен път като магистрала 95, а наблизо не се мяркаха възрастни.

Трябва да има възрастни, не видя ли всички онези коли?

Да, беше видял колите и пикапа с конския фургон, но не и възрастни.

Длъжен съм да им помогна, дори да си търся белята. Аз съм отговорен онези келешки да не бъдат размазани на магистралата.

Пийт се забърза към централната врата на „Бъргър Кинг“, откри, че е заключена, и се запита какво би го запитал Норми Терио: „Хей, недорасляк, майка ти изобщо родила ли е живи деца?“

Пийт се обърна и хукна към товарната площадка. От бягането главата започна да го цепи по-силно, но той не обърна внимание. Постава чантата върху края на бетонната платформа, подпря се на ръце и скочи. Приземи се лошо — удари опашната си кост, — но и на това не обърна внимание. Изправи се и с копнеж погледна гората. Можеше *просто* да избяга. И да си спести купища разправии, ех! Идеята ужасно го блазнеше. Във филмите добрият герой взима правилното решение без колебания. Обаче ако някой усетеше по дъха му, че е пил водка...

— Исусе — промълви той. — Исусе-Мисусе, Христe-Кристe!

Кой го биеше да идва тук? Келешът му с келеш!

Държейки здраво Блейки за ръчичка, Рейчъл го изведе в края на рампата. Точно тогава един огромен камион с ремарке профуча край тях със скорост седемдесет и пет мили в час. Въздушната струя разроши косите им, изплющя в дрехите им и едва не повали Блейки.

— *Рейчи, страх ме е! Не бива да излизаме на пътя!*

„Каж ми нещо, което не знам“ — помисли си Рейчъл.

Вкъщи не им разрешаваха да излизат по-далеч от входната алея, а движението по улица „Фреш Уиндс“ във Фалмут съвсем не можеше да се нарече оживено. Тук, на магистралата, автомобилите бяха малко, но пък профучаваха невероятно бързо. Пък и къде щяха да отидат? Можеха да тръгнат по аварийната лента, но би било ужасно рисковано. Наоколо имаше само гори. Можеха да се върнат при ресторанта, но тогава се налагаше да минат покрай лошата кола.

Задмина ги червен спортен автомобил: човекът зад волана наду клаксона и от мощното УААААААААА на Рейчъл й се прииска да запуши уши.

Блейк я задърпа нанякъде и тя не се възпротиви. От едната страна на рампата имаше предпазно перило — стоманени въжета, опънати на колчета. Блейк седна на едно въже и закри очи с пухкавите си ръчички. Рейчъл седна до него. Чудеше се какво да прави.

[1] Животните в т.нар. детски ферми (известни и като детски зоологически градини) могат да бъдат домашни или диви, но винаги — достатъчно кротки, за да могат да бъдат милвани и докосвани от децата. — Б.пр. ↑

5. ДЖИМИ ГОЛДИНГ ('11 КРАУН ВИКТОРИЯ)

Детският писък може да е един от най-ефективните защитни механизми на майката природа, но стане ли дума за пътуване по магистралата, няма нищо по-ефикасно от паркирана встрани патрулка на пътната полиция. Особено ако радарът е насочил черното си безизразно лице срещу потока на движение. Тези, които карат със седемдесет мили в час, намаляват на шейсет и пет; онези, които карат с осемдесет, натискат спирачката и мислено започват да пресмятат колко точки ще загубят, ако зърнат в огледалото за обратно виждане сините светлини. (Впрочем този благотворен ефект е краткотраен: след десет или петнайсет мили безразсъдните отново шофират безразсъдно.)

По скромното мнение на Джими Голдинг, пътен полицаи в щата Мейн, най-хубавото на патрулката ѝ беше, че не се налага да правиш *нищо*. Просто си паркираш край пътя и природата (в случая *човешката* природа) свършва останалото. В този облачен априлски следобед радарът му „Симънс“ дори не беше включен — напълно очаквано при толкова рехав трафик в южно направление по магистрала 95. Цялото внимание на полицаия беше насочено към айпада, подпрян върху кормилото.

В интернет (Джими бе абонат на „Веризон“) играеше на „Раздумка с приятели“ — игра от рода на „Скрабъл“. Противникът му беше Ник Ейвъри — стар познайник от полицейската академия, понастоящем патрулен полицаи в щата Оклахома. Джими не проумяваше как е възможно да смениш Мейн за Оклахома — неразумно решение от негова гледна точка, — но не можеше да има съмнение, че Ник *мачка* на „Раздумка с приятели“. Биеше го в девет от всеки десет игри и сега също водеше. Но този път преднината му беше необичайно малка и всички букви от електронната чанта бяха извадени. Ако Джими успееше да образува нова дума с оставащите му четири букви, щеше да извоюва тъй лелеяната победа. В момента беше зациклил на ФИКС. В резерв имаше А, Я, И, и второ С. Ако някак си

разширеше ФИКС с допълнителните букви, не само щеше да победи, но и да натика Ник в миши гъз. Обаче нищо не му идваше на ум.

Изучаваше игровото поле, където изгледите не бяха по-обнадеждаващи, когато радиостанцията му пронизително изписука два пъти. Сигналът беше от Централата на 911 в Уестбрук до всички патрули. Джими захвърли айпада си и увеличи звука.

— До всички патрули, внимание! Кой е близо до пункта на миля 81? Има ли някой?

Джими издърпа микрофона си.

— Оператор девет-едно-едно, говори кола седемнайсет. Намирам се на миля 85, южно от изхода за Лизбън-Сабатъс.

Операторката от телефон 911, с която беше разговаряла Рейчъл Лусиър, не попита има ли друг патрул по-наблизо. С новата „Краун Виктория“ Джими щеше да стигне до мястото максимум за три минути.

— Седемнайсет, преди три минути получих сигнал от момиченце, което твърди, че родителите му са мъртви, след това приех многобройни обаждания от хора, които са видели две малки деца без придружител на рампата към пункта.

Джими не попита защо никой от тези будни граждани не е спрял да помогне. Вече се беше сблъскавал с подобно отношение. Понякога хората не желаеха да си имат вземане-даване с правозащитните органи, но в повечето случаи тежката диагноза беше бездушие.

Броят на заболелите непрекъснато се увеличаваше. Но тук ставаше дума за... деца. Боже, кой нормален човек...

— Девет-едно-едно, тук седемнайсет. Прието. Прекъсвам връзката.

Джими включи сините светлини, провери в огледалото за обратно виждане свободен ли е пътят и рязко потегли от чакълената отбивка, на която имаше знак „ОБРАТЕН ЗАВОЙ РАЗРЕШЕН САМО ЗА ПОЛИЦЕЙСКИ АВТОМОБИЛИ“. Осемцилиндровият двигател зарева, цифрите върху дигиталния скоростомер започнаха да се сменят с главоломна бързина, докато не се заковаха на 92. Дърветата отстрани на магистралата се завъртяха в шеметен танц. Джими настигна един тромав стар буик, който отказа да го пропусне, затова мина в аварийното и го изпревари. Когато отново се върна на платното, видя пункта. И още нещо. Две дечица — момченце по шорти и момиченце с

розови панталони — седяха на предпазното перило до рампата. Приличаха на малки скитници и сърцето на Джими се сви от болка. Той самият имаше деца.

Станаха, щом зърнаха сигналните светлини, и за един ужасен миг Джими си помисли, че малкото момченце иска да излезе пред патрулния автомобил. Слава Богу, че момиченцето го улови за ръката и го спря.

Джими намали толкова рязко, че кочанът му с фишове, служебният бележник и айпадът се изсипаха на пода. Предните колела на краун викторията леко поднесоха, но той ги овладя и паркира така, че блокира входа на рампата, на която вече бяха спрели няколко автомобила. Какво ставаше тук?

Тогавя слънцето се показва и в съзнанието на патрулен полицај Джими Голдинг се появи една дума, нямаща никаква връзка със сегашната ситуация: „АСФИКСИЯ. Мога да образувам АСФИКСИЯ и да завърша с победа“.

Помъкнало разреваното си и препъващо се братче, момиченцето тичаше към патрулката. От ужас лицето му беше преbledняло като на старица, а върху шортите на момченцето имаше голямо мокро петно.

Джими слезе, внимавайки да не ги удари с вратата. Приклезна, за да се изравни с тях, и те така се хвърлиха в прегръдката му, че едва не го събориха.

— Ей, ей, по-кратко, всичко е на...

— Лошата кола изяде мама и тати — каза момченцето и посочи с пръст. — Лошата кола ей там. Изяде ги, както лошият влак изял Червивата шапчица. Трябва да ги извадиш от търбуха й!

Беше невъзможно да се определи кой автомобил сочеше пухкавият малчуган. Джими видя комби, което явно беше изминало девет мили по кален черен път с бясна скорост, безупречно чист приус, додж рам с конски фургон и форд „Експедишън“.

— Момиченце, как ти е името? Аз съм патрулен Джими.

— Рейчъл Ан Лусиър — отговори тя. — Това е малкото ми братче Блейки. Живеем на улица „Фреш Уиндс“ номер деветнайсет във Фалмут, щата Мейн, код нула-четири-едно-нула-пет. Не я приближавайте, патрулен Джими. Прилича на кола, но не е. Храни се с хора.

— За коя кола говориш, Рейчъл?

— Онази отпред, до татковата. Дето е цялата окаляна.

— Каляната кола изяде тати и мама! — обяви мъничкият Блейки.

— Ще ги извадиш от търбуха ѝ, щото си полицай с пушка!

Без да се изправя, Джими прегръщаше децата и поглеждаше мърлявото комби. Слънцето отново се скри, сенките им изчезнаха. По магистралата преминаваха автомобили, но сега по-бавно: възпираха ги проблясващите сини светлини на патрулката.

Експедишънът, приусът и пикапът бяха празни. Джими предположи, че и във фургона няма човек, освен ако не се беше спотаил на пода, но в такъв случай конят сигурно щеше да е много по-неспокоен. Не можеше да надникне единствено в комбито, което според децата било изяло майка им и баща им. Не му се нравеше калта, размазана по стъклата. Сякаш са били оцапани *нарочно*. Не му се нравеше разбитият телефон пред вратата на шофьора. Нито пък изпуснатата брачна халка. Тя бе направо зловеща.

Както и цялата ситуация.

Неочаквано шофьорската врата се откряна, повишавайки коефициента на страховитост поне с трийсет процента. Джими се напрегна и положи длан върху приклада на глока си, само че от комбито не слезе никой. Вратата остана леко откряната.

— Опитва се да ви примами вътре — едва чуто прошепна момиченцето. — Това е кола-чудовище.

Джими Голдинг не вярваше в коли-чудовища, откакто беше гледал филма „Кристин“ като малък, но някои чудовища определено можеха да се крият в коли. Точно в тази имаше някой. Иначе как щеше да се отвори вратата? Не беше изключено това да са родителите на двамата мъници: ранени, лишени от говор. Възможно беше някой да лежи на седалката, за да не го забележат през калното задно стъкло. Някой с оръжие в ръка.

— Кой е в комбито? — извика Джими. — Аз съм полицай, да ти чуя името.

Никой не отговори.

— Излез. Ръцете горе и по-добре в тях да няма нищо.

Единствено слънцето излезе иззад един облак и за една-две секунди отпечата сянката на вратата върху асфалта, преди да се скрие отново. Както и преди, вратата оставаше леко откряната.

— Елате с мен, деца — рече Джими и ги поведе към патрулката. Отвори задната врата. Братче и сестриче огледаха разхвърляните бумажки, якето на Джими с термоподплата (което не му бе нужно днес) и прикрепената към гърба на предната седалка пушка. Най-вече нея.

— Мама и татко са ни учили да не се качваме в чужди коли — обади се малкият Блейки. — И в детската градина така ни учат. Чужд човек ли е — бягай.

— Той е полицай, а това е патрулна кола — намеси се Рейчъл. — Всичко е наред. Влизай. И не пипай пушката, че ще ти отвъртя ей такъв шамар!

— Разумно предупреждение, но тя е здраво закрепена и спусъкът е заключен — каза Джими.

Блейки се качи и надзърна над седалката.

— Я, ти си имаш айпад!

— Млъквай — срязва го Рейчъл. Понечи да се качи при брат си, но спря и погледна Джими Голдинг. В очите ѝ се четеше ужас и изтощение.

— Не я докосвай. *Леплива е.*

Джими едва сдържа усмивката си. Дъщеричката му беше с около година по-малка от Рейчъл и спокойно би могла да каже нещо подобно. По всяка вероятност малките момиченца се деляха на две групи: разбойнички и чистофайници. Подобно на неговата Елън, тази беше чистофайница.

И с фатално сбъркана представа какво всъщност му съобщава Рейчъл Лусиър той ги настави отзад в патрулна кола 17. После отиде до вратата си, пресегна се през спуснатото стъкло и грабна радиостанцията. Не изпускате от очи зейналата врата на комбито, затова не видя момчето, застанало до закусвалнята, което притискаше към гърдите си чанта от изкуствена кожа, сякаш е малко синьо бебе. Миг по-късно слънцето отново се показа и Пийт Симънс се потули в сянката на зданието.

Джими се свърза с участъка в Грей.

— Седемнайсет, докладвай.

— Намирам се на стария пункт на Миля 81. Тук има четири изоставени автомобили, един изоставен кон и две изоставени деца. Едно от превозните средства е комби. Децата твърдят... — На това

място той спря, помисли си „Какво пък толкова“ и довърши: — Децата твърдят, че е изяло родителите им.

— Продължете.

— Явно така искат да кажат, че някой ги е издърпал вътре. Изпратете всички налични подкрепления, прието?

— Потвърждавам, всички налични подкрепления, но ще минат поне десет минути, докато най-близкият патрул пристигне. Това е кола дванайсет. Код седемдесет и три в Уотървил.

Ал Андриос, който сто на сто обядваше в „Бобс Бъргърс“ и бистреше политиката.

— Прието.

— Съобщете ММР на комбито, Седемнайсет, и ще го пусна за общонационално.

— Не мога. Няма регистрационен номер. Колата е толкова мръсна, че не мога да установя нито марката, нито модела. Във всеки случай е американска. — *Поне така мисля.* — Вероятно е форд или шевролет. Прибрах децата в патрулката. Те се казват Рейчъл и Блейк Лусиър. Живеят във Фалмут на улица „Фреш Уиндс“, забравих на кой номер.

— Деветнайсет — изкрещяха Рейчъл и Блейки в един глас.

— Те казаха...

— Чух, Седемнайсет. С каква кола са пристигнали?

— С татковия *ексепундишън!* — провикна се Блейки, радостен, че помага.

— С Форд „Експедишън“ — каза Джими. — Регистрационен номер три-седем-седем-две IV. Отивам да проверя комбито.

— Прието. И умната, Джими.

— Прието. А, да, ще се свържеш ли с операторката от 911 да й кажеш, че децата са добре?

— Вие ли сте, Седемнайсет, или е Питър Таунсенд?

Много смешно.

— Седемнайсет, аз съм Шейсет и две.

Джими понечи да върне радиостанцията в зарядното, но размисли и го подаде на Рейчъл.

— Ако се случи нещо — нещо *лошо*, — натисни копчето отстрани и кажи „Трийсет“. Това означава „Офицер се нуждае от помощ“. Разбра ли?

— Да, но вие не бива да се доближавате до онази кола, патрулен Джими. Тя първо *хапе*, после *яде* и е *леплива*.

Блейки, който от възмущение, че се е оказал в истинска полицейска кола, беше забравил какво е сполетяло родителите му, сега си спомни и ревна отново:

— Искам при мама и тати!

Въпреки цялата необичайност на ситуацията и потенциалната опасност Рейчъл Лусиър така изразително завъртя очи — *виждате какво ми се налага да търпя*, — че Джими едва не прихна. Малко ли пъти беше виждал абсолютно същото изражение върху лицето на петгодишната Елън Голдинг?

— Слушай, Рейчъл — каза той, — знам, че си уплашена, но тук сте на сигурно място, а аз трябва да си свърша работата. Не искаме родителите ти да пострадат, ако още са в онази кола, нали?

— **ИЗВАДИ МАМА И ТАТИ, ПАТРУЛНИ ДЖИМИ!** — наду гайдата Блейки. — **НЕ ИСКАМЕ ДА ПОСССТРААААДАТ!**

Джими забеляза искрица надежда в очите на Рейчъл, но не толкова ярка, колкото очакваше. Подобно на агент Мълдър от стария сериал „Досиетата X“, тя искаше да повярва... но както партньорката му — агент Скъли — не вярваше напълно. Какво ли бяха видели децата?

— Бъдете предпазлив, патрулен Джими. — Момиченцето размаха пръст досущ някоя учителка.

Заради лекото потрепване на ръката жестът изглеждаше още по-умилителен. — *Не я докосвайте*.

Докато вървеше към комбито, Джими приведе глока си в автоматичен режим, но не свали предпазителя. Засега. Застана близо до откренатата врата и повторно покани хората в колата да слязат с вдигнати ръце. Никой не слезе. Протегна се към дръжката на вратата, но тогава се сети за предупреждението на Рейчъл и размисли. Вместо това бутна вратата с цевта на пистолета. Само че вратата не се отвори, а глокът здраво залепна — сякаш цялото комби бе гигантска туба лепило.

Залитна напред, сякаш нечия могъща ръка бе хванала здраво цевта на глока и го беше дръпнала. Имаше една секунда, в която можеше да пусне пистолета, обаче такава мисъл дори не му хрумна.

Едно от първите неща, на които те учат в Академията, е за нищо на света да не се разделяш с оръжието си. *Никога*.

Така че Джими не го пусна, а колата, която вече беше изяла пистолета му, започна да дъвче дланта му — и китката, и предмишницата. Слънцето отново се показа и отбеляза върху асфалта намаляващата му сянка. Някъде пицяха деца.

„Комбито ще причини АСФИКСИЯ на патрулния — помисли си той. — Сега разбирам какво искаше да ми каже малката...“

Тогава болката изригна и заличи всяка мисъл. Остана му време за един писък. Само за един.

6. ДЕЦАТА ('10 РИЧФОРТ)

От укритието си на седемдесет метра Пийт видя всичко. Видя как полицаят бутна с цевта на пистолета си вратата на комбито, за да я отвори; видя как цевта изчезна в нея, сякаш колата не бе нищо освен оптическа измама; видя как патрулният залитна напред и голямата му сива шапка се изтърколи от главата му. После той изчезна през процепа и само шапката му остана да лежи до нечий мобилен телефон. За секунда настъпи затишие, а после комбито се сви, както пръсти се свиват в юмрук. Накрая се разнесе мощният звук на топка, отбита от тенисракета — *паук!*, — и калният юмрук отново се превърна в автомобил.

Малкото момченце захлипа, а момиченцето кой знае защо, непрекъснато крещеше *трийсет*, сякаш това бе заклинателна дума, която Дж. К. Роулинг някак си беше пропуснала в поредицата за Хари Потър.

Задната врата на патрулката се отвори. Децата слязоха. И двете се скъсваха от рев и Пийт напълно им влизаше в положението. Ако не беше толкова изумен от видяното, сигурно и той щеше да ревне. Врълхлетя го шантава мисъл: една-две глътки водка биха му дошли добре. Страхът му щеше да се поразсее, а ако не му бе толкова страшно, може би щеше да измисли какво да направи.

Междувременно децата отново тръгнаха покрай магистралата. Пийт усети, че те са на ръба на паниката и всеки момент ще го ударят на бяг. Не биваше да го допусне: щяха да изтичат на пътя и да ги блъсне някоя кола.

— Хей! — завика той. — Хей, малките!

Когато се обърнаха — огромни уплашени очи, бледи лица, — той им махна с ръка и тръгна насреща им. Слънцето се показа отново, този път с намерение да остане по-дълго.

Момченцето искаше да хукне напред. Момичето го спря. Отначало Пийт си помисли, че малката се бои от него, но после се досети, че всъщност я е страх от комбито.

С ръка той нарисова във въздуха кръг.

— Заобиколете я! Заобиколете я и елате тук!

Те се промъкнаха между възетата на предпазното перило отляво на рампата, колкото се може по-далеч от мърлявата кола, и минаха напъряко през паркинга. Щом стигнаха до Пийт, момиченцето пушна брат си, седна и скри лице в шепите си. Вероятно майка му беше вързала косата му на плитки. Пийт си даде сметка, че майката никога повече няма да сплете косата на момиченцето, и се почувства отвратително.

Момченцето го погледна сериозно:

— То изяде мама и тати. Изяде жената с кончето и патрулни Джими. Мисля, че иска да излапа всички. Исква да излапа целия *свят*.

Ако Пийт Симънс бе на два̀сет, щеше да зададе куп глупави и ненужни въпроси. Тъ̀й като бе на половината от тези години и беше способен да възприеме онова, което бе видял с очите си, той зададе простичък и уместен въпрос:

— Хей, момиченце! Ще дойдат ли и други полицаи? Затова ли викаше „Трийсет“?

Малката отпусна ръце и го погледна. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени.

— Да, обаче Блейки е прав. То ще излапа и тях. Предупредих патрулния Джими, но той не ми повярва.

Пийт ѝ вярваше, защото беше *видял*. Впрочем тя казваше истината. Полицайте нямаше да им повярват. Накрая щяха да разберат, че това не са детски измишльотини, ала не и преди чудовището да изяде още няколко човека.

— Мисля, че е пришълец от космоса — заяви той. — Както в „Доктор Кой“.

— Мама и тати не ни дават да го гледаме — обясни му момченцето. — Казват ни, че било много страшно. Ама това е по-страшно.

— Живо е — промълви Пийт по-скоро на себе си.

— Аха — съгласи се Рейчъл и тежко, жално подсмъркна.

За кратко слънцето се скри зад един от разпръскващите се облаци, после отново изгря. А в главата на Пийт изгря нова идея. Беше се надявал да покаже на Норми Терио и другите Печени номер,

достоеен да го признаят за член на тайфата. Затова Джордж най-братски го беше светнал: *Виждали са този детски фокус хиляда пъти.*

И така да е, но може би чудовището *не го беше виждало* хиляда пъти. Нито дори един път. Може би там, откъдето идваше, нямаха лупи. Или пък слънце. Спомни си, че в един от епизодите на „Доктор Кой“ показваха планета, където през цялото време беше тъмно.

В далечината зави сирена. Пристигаше полицай. Ченге, което нямаше да повярва на малчуганите — възрастните са на мнение, че децата дрънкат всевъзможни глупости.

— Дребосъци, не мърдайте оттук. Аз ще пробвам нещо.

— Не! — Момиченцето впи пръсти в китката му. — И тебе ще изяде!

— Мисля, че то не може да се движи — каза Пийт и освободи ръката си, разкъравена от ноктите на Рейчъл. Навярно и той щеше да се държи истерично, ако бяха загинали неговите родители, затова не се разсърди. — По-скоро се е закотвило на едно място.

— Може да се *протяга* — обясни момиченцето. — Може да се протяга с гумите си. Те се разтичат.

— Ще внимавам — обеща Пийт, — но съм длъжен да опитам, защото ти си права. Ченгетата ще дойдат и то ще ги излапа. Стойте тук и не мърдайте.

Тръгна към комбито. Вече близо (но не *прекалено* близо), дръпна ципа на чантата. *Длъжен съм да опитам* — каза на децата, но истината беше малко по-сложна: той *искаше* да опита. Да проведе научен експеримент. Би прозвучало странно, ако го сподели с някого, но не се налагаше да споделя. Трябваше да действа. Много... много... предпазливо.

Изпоти се. С пекването на слънцето беше станало топло, но Пийт знаеше, че има още нещо. Погледна нагоре и замижа от ослепителната светлина. Нищо че МАХМУРЛУКЪТ пак започна да го цепи. *Да не се скриеш пак зад някой облак. Не си го и помисляй. Трябваш ми.*

Извади лупата марка „Ричфорт“ и се наведе да остави чантата на земята. Колената му изпукаха и вратата на комбито се отвори на няколко сантиметра.

Знае, че съм тук. Нямам представа дали ме вижда, но точно сега ме чу. Може би усеща и миризмата ми.

Направи още една стъпка. Ако се протегнеше, можеше да докосне корпуса на колата. Но не беше чак такъв глупак.

— Внимавай! — извика момиченцето. Братче и сестриче стояха прегърнати. — Бъди нащрек!

Предпазливо — сякаш се канеше да влезе в клетка с лъв, — Пийт протегна лупата. Отстрани на комбито се появи кръгче светлина, само че твърде голямо. Твърде *нефокусирано*. Пийт приближи лупата.

— *Гумата!* — изпищя момченцето. — Пази се от *ГУУУ-МА-ТАААА!*

Той погледна надолу — една от гумите се беше разтекла и по асфалта към марафонката му пъплеше сиво пипалце. Пийт не можеше да се отдръпне, без да провали експеримента си, така че застана на един крак като щъркел. Пипалцето от сива слуз тутакси се насочи към другия му крак.

Няма време.

Приближи лупата още малко. Кръгчето светлина се сви до блестяща бяла точка. В първия момент не се случи нищо. После нагоре се заиздигаха тънки струйки дим. Калната повърхност под огнената точка почерня.

От комбито се разнесе нечовешко ръмжене. Пийт трябваше да обуздае всичките си инстинкти, за да не побегне. Устните му се разтегнаха, той отчаяно стисна зъби. Продължаваше да държи лупата, отброявайки мислено секундите. Беше стигнал до седем, когато ръмженето прерасна в смразяващ вой, който едва не му спуска тъпанчетата. Рейчъл и Блейк спряха да се прегръщат и запушиха ушите си.

Ал Андрюс умело паркира в началото на рампата. Слезе от патрулна кола 12 и се стресна от чудовищния звук. „Беше като сигнала за противовъздушно нападение, само че пуснат не от сирена, а през усилвателите на хевиметъл група“ — щеше да заяви по-късно той. Видя едно момче да държи нещо, с което почти докосваше корпуса на мърляво старо комби — марка „Форд“ или „Шевролет“. Момчето се тресеше от болка, решимост или от двете заедно.

Димящото черно петънце започна да се разраства. Бялата струйка, виеща се от него, се удебели. Първо посивя, после почерня.

После всичко се случи със светкавична бързина. Пийт забеляза синкави пламъчета около черното петно. Те ставаха все повече и сякаш танцуваха *над* повърхността на колата-чудовище. Така изглеждаха дървените въглища в барбекюто на задния двор, след като баща му ги залееше с възпламенителна течност и им драснеше клечка кибрит.

Слузестото сиво пипалце, което почти беше достигнало стърчащия като щъркел Пийт, рязко се отдръпна назад. Колата отново се сгърчи, само че този път сините пламъчета блещукаха около нея като ореол. Тя се смалчаваше все повече и повече, докато накрая не се превърна в светещо кълбо. Тогава, пред погледите на Пийт, Рейчъл и Блейк Лусиър, и патрулен полицай Андрюс, се изстреля в синьото пролетно небе. За секунда просветна като жарава и изчезна. Пийт се замисли за ледената тъма, която цари отвъд обвивката на земната атмосфера — онези безкрайни пространства, където може да живее и да се спотайва какво ли не.

„Аз не го убих, само го пропъдих. Трябваше да отлети, за да се изгаси: както горяща клечка кибрит в кофа с вода.“

Патрулен Андрюс слисано се вираше в небето, сякаш някой го бе цапардосал с мокър парцал по главата. От немай-къде се чудеше се как ще опише в докладна видяното.

В далечината виеха сирените на още патрулни коли, идващи към тях.

Пийт се върна при хлапетата, стиснал в една ръка чантата, а в другата — лупата „Ричфорт“. Донякъде съжаляваше, че Джордж и Норми не са тук, но толкова по-зле за тях. Преживя нещо изумително и пет пари не даваше дали ще го накажат да не излиза от вкъщи, или не. В сравнение със случилото се скачането с велосипед от ръба на някаква си яма с пясък изглеждаше детинско като „Улица Сезам“.

И знаете ли какво? Аз мачкам!

Сигурно щеше да се засмее, ако малчуганите не го гледаха. Току-що извънземен пришълец беше излапал родителите им — беше ги изял *живи* — и всякакви прояви на радост изглеждаха крайно неуместни.

Момченцето протегна към него пухкавите си ръчички и Пийт го вдигна. Не се засмя, когато малкият го целуна по бузата, а само се усмихна.

— Бла’даря — каза Блейки. — Ти си добър.

Пийт го остави на земята. Момиченцето също го целуна и това му хареса, въпреки че щеше да е по-хубаво, ако беше някоя какичка.

Патрулният се окопоти и хукна към тях и Пийт се сети нещо. Наведе се към момичето и му дъхна.

— Усети ли?

Рейчъл Лусиър го погледна с мъдрост, несвойствена за годините й.

— Това да ти е проблемът — рече тя и се усмихна. Едва-едва, но се усмихна. — Просто не дишай в лицето му. И си вземи ментови дражета за смучене, преди да се прибереш вкъщи.

— Смятах да взема дъвка „Тийбери“ — каза Пийт.

— Да — отвърна Рейчъл. — Става.

На Най Уилдън и Дъг Алън, които купиха първите ми разкази.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.